

HADRIÁN 6

29/6/2022

festivalregiony.cz

Zpravodaj Mezinárodního
divadelního festivalu Regiony

REGIONY
MEZINÁRODNÍ
DIVADELNÍ FESTIVAL
HRADEC KRÁLOVĚ

JÚLIA RÁZUSOVÁ:
DIVÁKŮM
NEPOKLÁDÁM
HÁDANKY

RUDIŠOVA
POSLEDNÍ
CESTA

TÉMA SEMÍNKO

HOLEKTIV:
MANIFESTUJEME
SPECIFICKOU
ŽENSKOU ENERGIÍ

NEZPOCHYBNITELNÝ PŮVAB FESTE!

Brněnské divadlo Feste má sice ve svém názvu jméno šaška ze Shakespearova *Večera tříkrálového*, rozhodně se ale nejedná o povrchně komediální grupu. Kořeny progresivní umělecké úderky sahají do roku 2006. Od doby zrodu bylo pod její značkou uvedeno na čtyřicet inscenací, jež byly čile reprizovány nejen na území jihomoravské metropole, ale po celé České republice i v zahraničí.

Tvorba jednoho z nejotevřenějších tvůrčích subjektů působících na území Brna je typická společenskou angažovaností i svou permanentní ochotou ohledávat a z nejrůznějších úhlů nahlížet širokou paletu tabuizovaných témat. Jeho doménou je autorské divadlo, které inklinuje k hledání nových možností inscenačního tvaru, a ve svých produkcích často svobodně fúzuje nejrůznější druhy - scénický dokument, činohru, pohybové divadlo, improvizaci či muzikál. Akcentována je role člověka

v moderním světě a práva občanů ve veřejném prostoru. Tvůrci Feste rovněž pravidelně pracují s historickými momenty a postavami. Snahou je vést s publikem dialog. Momentálně je jeho existence propojena s prostorem Industra, který je jediným kulturním centrem svého druhu v Brně, sídlí v areálu Nové Zbrojovky a nachází se zde galerie, kavárna a divadlo.

Do programu letošních Regionů přispějí brněnští divadelníci 29. 6. od 16:00, kdy bude na půdě Besedy uvedena světově první scénická adaptace nejčerstvějšího a zároveň dosud nejrozsáhlejšího románu Jaroslava Rudiše *Winterbergova poslední cesta*. Ten byl napsán v němčině a oceněně řadou literárních cen. Stoletý titulní hrdina se v něm se svým mladším pečovatelem Janem Krausem vydává na vlakovou cestu přes polovinu Evropy. Winterberg, ztělesňující paměť různých částí střední

a východní Evropy, svým postupným rozpomináním propojuje dějiny Evropy s dějinami lidské duše. Protože vše, co vykonáme v prostoru, který zrovna teď na pár desítek let obýváme, v něm je a zůstane zapsáno navždy. Každé lidské jednání má své následky a ovlivňuje jednání dalších. Z rozsáhlého epického díla, které pro divadlo adaptovala dramaturgyně Městského divadla Zlín a pravidelná spolupracovnice Feste Katarína Kašpárková Koišová, tak postupně vystupuje otázka odpovědnosti nikoli jen za veřejný prostor, ale rovněž za udržení paměti lidské duše a společnosti. V inscenaci, jež vznikla v režii klíčové osoby souboru a zároveň jednoho z jeho zakladatelů Jiřího Honzírka, se představí trojice mladých herců – Lucie Hrochová, Tibor Kotlár a Jakub Zelinka.

Petr KlariN Klár

BALANCUJEME MEZI MUŽNOU SILOU A ŽENSKOU LEHKOSTÍ

Soubor Holektiv Karolíny Křížkové, Evy Staré a Andrey Vykysalé (nyní Benkové) patří k pravidelným hostům hradeckých Regionů. Letos přiveze své novější počiny *Vrány* (29. června od 22:15), *Lekci špičkování* (30. června od 15:00) a *Letkyně* (30. června od 18:30). Přijměte pozvání k průletu krajinou ženskosti, elegance i fyzické zdatnosti.

Jste ryze ženský soubor. Jak se to manifestuje ve vaší tvorbě?

A. B.: Přirozeně nás zajímají témata, která řeší fungování žen ve společnosti. V inscenaci *Study* vycházíme z našich konkrétních zkušeností s titulní emoci. U *Kaffeeklatsche* jsme se od osobní roviny odrazily k historickým i současným konotacím titulního fenoménu „klevetění u kávy“, a mnohdy se tak dotkly i obecnějších úvah o postavení žen ve společnosti. *Vrány* jsou „ryze ženské“. *Lov* je postavený na vztazích muž–žena, zvíře–člověk, samec–samice. *Letkyně* jsou dobově extrémně emancipované.

E. S.: Myslím, že na jevišti manifestujeme specifickou ženskou energii. Zásadně promlouvá i skrze témata, která volíme.

K. K.: Naše tvorba je autorská, vychází z nás a jsme tři ženy, takže ať chceme či nechceme, přirozené se nám do tvorby ženskost a ženská tematika vkrádají, aniž bychom se na ně snažily apelovat. Rády balancujeme mezi mužnou silou, vervou a ženskou lehkostí a elegancí, kterou se snažíme si zachovat i při fyzicky náročných situacích (párové akrobacii).

Mají inscenace, které na festivalu letos odehrajete, něco společného?

A. B.: Právě onu ženskou tematiku.

Letkyně a *Lekce špičkování* jsou ale představení pro celou rodinu, nechybí jim

humor a nadsázka. *Vrány* jsou naopak takové niterné, jemné a poetické.

Letkyně vycházejí z inscenace Božena, v níž jste zpracovaly osudy první české pilotky Boženy Laglerové. V čem Letkyně na tento titul navazují?

K. K.: To, co přenášíme z příběhu Boženy Laglerové do *Letkyň*, je charakter a povaha hlavní hrdinky, její odhodlání a odvaha jít si za svým snem, nevzdat se, nehledět na okolí, neřešit, co se pro ženu sluší a nesluší, a vytrvat. Kromě toho nás inspirovalo i dějinné období, v němž žila, tedy doba prvních dvouplášňů a ženské elegance.

V mnoha inscenacích tihnete ke grotesce, Vrány jsou ale úplně jiné, vážné, melancholické. Souvisí to s lidovou symbolikou vran, která inscenaci výrazně inspirovala?

A. B.: Pro mě osobně je ve *Vránách* spousta humorných momentů, ale je pravda, že vyznívají úplně jinak než předešlé projekty. Také vznikaly za jiných podmínek, a to se v nich odrazilo – poprvé jsme nepracovaly společně všechny tři a poprvé jsme nezačaly nejdříve přemýšlet o tématu, ale vycházely jsme z toho, že chceme vytvořit inscenaci pro nevidadelní sál a s živou hudbou. Téma vran ve mně rezonovalo dlouhou dobu, dlouho jsem je pozorovala a nasávala tu zvláštní atmosféru a kulturu, která je s nimi spojená, ale až po nějaké době jsme se s Karolínou shodly, že nás toto téma zajímá obě a je vhodné pro tento projekt.

Neopomenutelnou součástí Vran je hudební vklad violoncellistky a zpěvačky Terezie Vodička Kovalové. Jak k této spolupráci došlo?

K. K.: Představením *Vrány* jsme již od začátku chtěly docílit komplexního uměleckého zážitku, kde stejnou roli jako stránka pohybová a vizuální hraje i ta hudební. Při zamýšlení se nad tématem jsme pak postupně asociovaly a eliminovaly hudební nástroje a formy, které nám ke konceptu seděly. Violoncello zvítězilo svou lehce melancholickou náladou a to, že smyčec drží právě žena, pro nás k danému tématu *Vran*, žen, bylo určující. Terezie se v průběhu tvorby představení stala jakousi průvodkyní dějem. Troufám si tvrdit, že se nám podařilo původního záměru dosáhnout.

Lekci špičkování i Letkyně uvádíte v plenéru. Jaké výhody a nevýhody skýtá hraní mimo divadelní sál?

E. S.: Pro mne je hlavní výhodou možnost získat si široké publikum, které by možná jinak do divadla nepřišlo. Hodně mě baví i všechna specifika tohoto divadelního projevu.

K. K.: Hraní v plenéru je stoprocentně upřímné, člověk tu nemá možnost schovat se do tmy nebo za divadelní šálu, musí se vzdát divadelních triků a pomůcek – je tu jen on, „ulice“ a diváci. V něčem je to velmi osvobozující pocit. Jelikož divákova pozornost bývá roztržena mezi více vjemů, musíme být výraznější a dynamičtější v projevu. Další – praktickou – výhodou byla za časů pandemie a zavřených divadel možnost hrát téměř bez omezení...

Ptala se Petra Zachatá

S DĚDKEM A ALKOHOLIKEM PO STŘEDNÍ EVROPE

K ROMÁNU JAROSLAVA RUDIŠE *WINTERBERGOVA POSLEDNÍ CESTA*

„Ze sněhu a mlhy trčel vysoký maják. Pískovcový sloup se sochou ženy, která držela ve zdvižený ruce malý věnec. Jako by někomu žehnala. Jako by chtěla položit věnec na celou zemi.

„Austria, bohyně lásky, bohyně svobody, bohyně smrti, bohyně Cornus sanguineje, ano, ano, královna Hradce Králové, není to nádhera, milý pane Krausi, že jsme teď tady, v the beautiful landscape of battlefields, cemeteries and ruins, jak říkával Angličan, kterého jsem potkal v Berlíně, ano, ano, Angličan se uměl dívat skrz historii, the beautiful landscape of battlefields, cemeteries and ruins.“

Divadelní adaptaci zatím nejrozsáhlejšího a nejnáročnějšího (a navíc prvního německy psaného) románu Jaroslava Rudiše *Winterbergova poslední cesta* sice vypravilo zlínské Divadlo Feste, ale jeho krátkodobým přesunem sem do Hradce Králové jako by román naplnil své tajné poslání. V Hradci příběh téměř stoletého Winterberga v doprovodu Jana Krause, alkoholika a pečovatele o umírající lidi (sám o sobě mluví jako o převozníkovi na druhý břeh), začíná a Hradec, který „*prochází Winterbergovým srdcem*“ se románem vine jako pavučinové vlákno, na něž se nelepí mouchy, ale množství středoevropských a osobních dějinných událostí. Vyprávění začíná slavnou a po Lipsku druhou největší bitvou 19. století, bitvou u Hradce Králové v roce 1866. Staříčků Winterberg přesvědčí svého ošetřovatele k cestě přes půlku Evropy po stopách jeho milované Lenky, která se ztratila v Sarajevu na konci druhé světové války. Protože se ale celoživotní tramvaják Winterberg na rozdíl od svého průvodce umí „*dívat*

skrz historii“, jak neustále opakuje, začíná se právě zde, u Svíbského lesa, u aleje mrtvých.

Následuje mimo jiné žároviště v Liberci, pivovar v Plzni, centrální hřbitov ve Vídni, východ slunce nad hřbitovem v Brně, hospodská málemrvačka s náckem v Budapešti a nakonec Sarajevo se svým mrtvým následníkem trůnu. Kritika Rudiše chválí za odhalování středoevropských traumat, tedy za něco dosud v jeho dílech nevidaného nebo vídaného spíše okrajově. Poslední berlínský tramvaják Winterberg sedí s bývalým vězňem Krausem ve vlaku a nekonečně a do úmoru mu cituje z průvodce po Rakousku-Uhersku z roku 1913. O žárovištích (jak říká krematoriím), pivovarech, nádražích, hotelech apod. Road trip a nekonečné předčítání baedekru, jak se v knize píše, akceleruje Winterbergovo vyprávění, a ačkoli se tomu brání, i Krausovo vyprávění. Postupně je jasné, že nejde ani tak o cestu samotnou jako spíš o rozpominání na osobní životní kotrmelce, které jsou nějak svázány s pohnutou historií Československa, česko-německých vztahů i střední Evropy obecně. V každém případě se Rudišovi podařilo stvořit ve Winterbergovi odvrácenou tvář slavných vyprávěčích kolovrátků, jakými jsou Švejk nebo strýc Pepin.

Vedle románu vyšla Rudišovi v němčině taky příručka *Gebrauchsanweisung fürs Zugreisen* (česky přibližně Cestování vlakem: návod k použití) a zhruba 60stránková bohatě ilustrovaná knížka inzerovaná jako „malá odbočka velkého románu“ s názvem *Trieste Centrale* popisující Winterbergovu cestu z Berlína do italského Terstu. Na velký středoevropský román se nejen v české literatuře čeká dlouho. Jaroslav Rudiš udělal všechno pro to, aby se už čekat přestalo.

Dominik Melichar

ANKETA SEMÍNKO

V dnešní anketě jsme se pokusili zjistit, co v lidech může zasít divadlo a co v divadle mohou zasít lidé.

Lenka Dombrovská

1. **Co nejlepšího se vám kdy urodilo?**
2. **Nudili jste se někdy v divadle tak, že vám v hlavě vyklíčil geniální nápad?**
3. **Co by mohla být úrodná půda pro divadlo?**

Matka Kateřina z Hradce Králové

1. Určitě dítě.
2. Nudila jsem se několikrát, ale většinou jsem si v hlavě vytvářela nákupní seznamy, nebo se snažila spát s otevřenýma očima.
3. Myslím si, že je důležité umělecky zaznamenat vyostřené politické či společenské situace. Na divadlo pro zábavu nechodím, na to mi stačí televize.

Produkční Anna z Podkrkonoší

1. Asi nejlepší, co se mi kdy urodilo, byla rajčata, která nám před pár lety vyrostla na kompostu v Podkrkonoší. Ale letos je možná předčí kedlubny, to se teprve uvidí.
2. Během představení asi ani ne, ale já jsem spíš tramvajový myslitel. Tudiž většina nápadů se mi rodí cestou z divadla, zatímco čuším z okénka čísla 22 nebo 99. Dosud, bohužel, nemám statistiku, jestli ty dobré nápady jsou po nudném divadle, nebo kvalita inscenace na mou kreativitu nemá žádný dopad.
3. To je ale velmi komplikovaná otázka. Někde vyroste pouliční divadlo, jinde balet. Někde lépe, někde méně dozrále. Úrodná půda je jedna věc, ale podle mě je klíčový zahradník, který se o konkrétní druh na specifickém místě stará.

Režisér Tomáš z Prahy

1. Cuketa, jahody, pár kuliček hroznového vína na terase. A pak jsem to zapomněl zalít a bylo to pryč. Věta – počasí se zbláznilo – je lež.
2. Když se v divadle nudím, říkám si, to, co vidím, je tak geniální, že se tím radši ani nebudu inspirovat. Originál je jen jeden.
3. Prostorná půda obří vily v Praze na Vinohradech se skvělou zahradou, kterou bych zdědil po dosud neznámé příbuzné. Tam by se dělalo nezávislé divadlo samo.

ZBAVIT SE STRACHU ZE SMRTI

Na představení *Zlodějka knih* jsem šel, aniž bych znal předlohu. Snad proto mě překvapila poměrně krutá poetičnost inscenace Šimona Spišáka, která je určena „pre mladých ľudí od 10 rokov“. Mně totiž během sledování představení každou chvílí přeběhl mráz po zádech.

Představení se konalo ráno od desíti hodin a sál byl skutečně plný mladých diváků školou povinných. Ti se zdáli být nejvíce pobaveni vulgarismy. Slovní nadávky padaly z části ve slovenštině a z části v němčině. Toto odcizení – odklon od běžného používání jazyka – vytvářelo až překvapivě děsivou atmosféru. Pozoruhodné je také pojetí vypravěče. Dali by se zde totiž najít dva. Postava Smrti (Lubomíra Dušaničová), tedy vypravěčka diegetická, přímá součást příběhu. A hlas, jenž v příběhu neúčinkuje. Tento meta-vypravěč popisuje pohyby a úmysly postav včetně Smrti, často také vyzradí dění

scény, která se má teprve odehrát, takže divák dopředu ví, co se během několika chvil stane. I tento odcizující efekt vytváří symbiózu dvou principů. Na jednu stranu je to pocit frustrace z vyřazení děje, na stranu druhou pocit překročení příběhu, jenž dává možnost přemýšlet o dění jako někdo, kdo ví a může se tak přenést přes explicitní děj k pokročilejším úvahám. Píseň, která zazní téměř na konci, je též ohlášena jakoby z místa mimo příběh. Hlas jednoduše prohlásí, že namísto recitace se tvůrci rozhodli, že se bude zpívat. A tak se i stane.

Ve scéně, kde je představován Rudy (Miloš Kusenda), malý kluk ze sousedství a původce komického odlehčení příběhu, stojí za zmínku velmi efektivní práce s videoprojekcí a stínem. Rudyho obdiv ke sprinterovi Jessemu Owensovi je vyjádřen splynutím jeho postavy s projekcí sportovců, která běží v pozadí. Postavy se tak

na malý čas stávají jednou. Protagonistka zlodějky knih Liesel (Lucia Korená) v jedné z prvních scén hovoří se Smrtí. Ta malým divákům (spíše než Liesel) velmi laskavě vysvětluje, jak chápat složitá slova jako „metafora“ nebo „ideologie“. Těžko říct, zda si školáci uvědomili, že tato scéna promlouvá k nim samotným, nicméně je to rozhodně nápaditý způsob, jak nenásilně diváky upozornit na důležité motivy inscenace.

Cítat pocházející od epikurejců antického Řecka, který má ilustrovat přesvědčení, že k dosažení štěstí v životě se musí člověk nejdříve zbavit strachu ze smrti, říká: „Když jsme tu my, není tu smrt, a když je tu smrt, nejsme tu již my.“ V inscenaci z Nového divadla v Nitre je však smrt všudypřítomná, je to de facto náš průvodce a spojenec. Nemůžu se tak zbavit dojmu, že finální vyznění inscenace je, že smrt se nachází všude a jediné, co s tím můžeme dělat, je dětsky si se vším hrát: když je sníh, tak se koulovat, když je teplo, hrát opilecké písně ne z opilosti, ale z radosti.

Viktor Hájek

NESLUČITELNÉ SVĚTY

Při pendlování nahoru a dolů mezi scénami Klicperova divadla a Draku si občas připadám, jako bych cestovala prostorem a časem mezi dvěma naprosto rozdílnými tvůrčími dimenzemi.

Ukázkovým příkladem bylo úterní odpoledne. Nejprve jsem ve Studiu Draku zhlédla *Světloňose* slovenského nezávislého divadelního uskupení Odivo, inscenaci vymykající se všem zavedeným kategoriím a estetickým. Loutkářské techniky se zde neotřele propojují s filmovou animací, fotografií, hudbou, světelnou dimenzí, ba i s robotickými technologiemi a dohromady tvoří jevištní rituál jako z jiného světa. Jde o ten typ zážitku, na který je rozum krátký, protože se tvůrci opírají o jevy těžko pojmenovatelné, a přesto všem instinktivně známé, tryskající z lidského podvědomí a archetypální zkušenosti. Už dlouho se mi nestalo, aby mě jevištní obrazy tak fascinovaly, i proto, že se nedaly uchopit rozumovými nástroji. Výklady se zpětně nabízejí různé, meandrují a vrství se, ten

nejobecnější by snad mohl hovořit o střetu světla a tmy; konkrétnější, ale možná příliš zjednodušující pak o čisté, nadějeplné energii spjaté s dětstvím, sváříci se se „špinou“ dospělosti, která nakonec v člověku zadusí i tu poslední jiskru. V souladu s tématem tvůrci Mária Danadová, Monika Kováčová a Ivan Martinka kombinují prapůvodní materiály jako dřevo a hlínu s moderními výtvarnými prostředky a pracují s kontrastem světla a tmy.

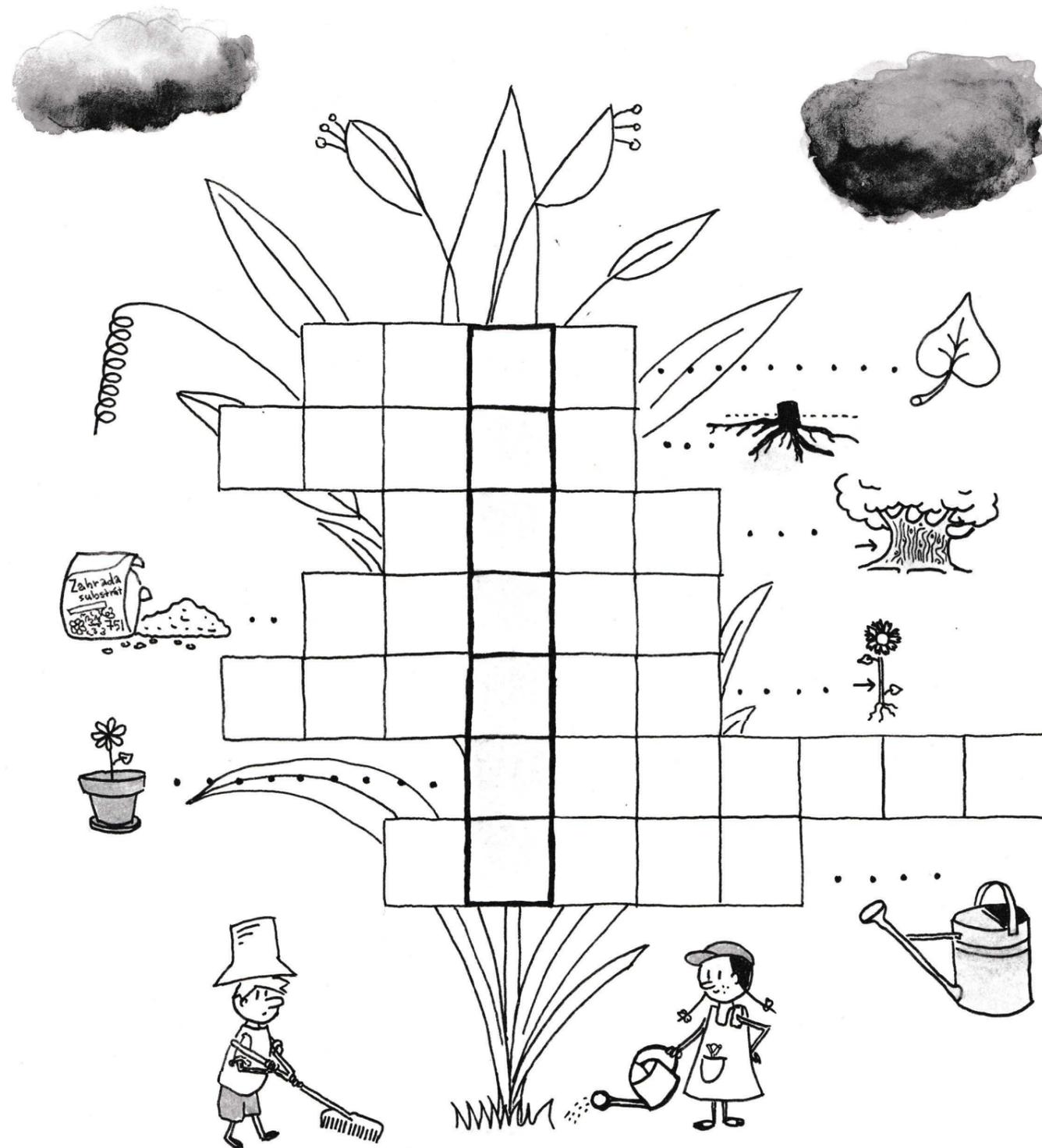
Temnotu prozařuje monitor počítače, blesk digitálního fotoaparátu či projekce fotek z dětství, případně osamocený roj světélků, skrývající se v hoře mazlavé hlíny. Světélkují i útroby podivného tvora s pitvorným seschlým obličejem, jehož zjevení představuje vrchol inscenace, snad onoho archetypálního světloňose, jednoho z padlých andělů či odvrácené strany lidské duše. Světloňosa hlava na dlouhém krku trčí z okrouhlé konstrukce, kterou si na sebe nasadí herečka Mária Danadová. Část, která jí obemývá tvář, je zřejmě vybavena

citlivými senzory, které replikují veškeré mimické změny do Světloňosova výrazu. Danadová tedy pomocí pokročilé technologie vlastně animuje Světloňosův obličej. Pitvorný tvor a muž (Ivan Martinka) na sebe dlouho hledí, každý usazený na jednom konci dlouhého bílého prostřeného stolu. Člověk a démon. Dvě strany jedné mince? Podobných evokativních, inspirativních obrazů je inscenace plná. Magický zážitek, z něhož se až točí hlava.

Klicperovo divadlo poté potvrdilo svou pozici arbitra tradičnějších podob činoherního divadla. Inscenace *Čechovova Strýčka Váni* krakovského Teatr Ludowy by studentům divadelních akademií mohla sloužit jako ukázkový příklad takzvané poctivého činoherního interpretačního divadla, v mých očích možná už poněkud překonaného. Herci čerpají z rejstříku psychologického, civilního herectví à la Stanislavský a každou z postav vybavují komplexní osobností s uvěřitelnými tužbami a frustracemi. Interpretace režisérky a umělecké šéfky divadla Małgorzaty Bogajewské se soustředí právě na fatální neschopnost postav dosáhnout životního naplnění a na jejich vzájemné míjení v citech a přáních. Ačkoliv Čechov disponuje nemalým komickým potenciálem, v této inscenaci převažuje pól tragický, který vyvrcholí závěrečným monologem zoufalé, usedavě štkající Soni. Vidina celoživotní práce zde nepředstavuje naději, ale ubíjející stereotyp, jenž dvojici opuštěných zoufalců doprovodí do hrobu.

Petra Zachatá

RADOST Z NOVÉHO ŽIVOTA

Ahoj! Pomož nám vypěstovat rostlinku. Vyplň slova podle obrázků a vyluští tajemku.

STŘEDA 29/6/2022

English friendly
rodinné/family friendly

celý den	Gočárovo schodiště	Oáza	The Oasis		Tygr Liška	Hradec Králové	zdarma/free admission		
9.00	Studio Divadla Drak	Semínko	Seed	40 min	Compagnie Tea Tree	Brussels (BEL)	120 Kč		
10.00	Hlavní scéna Divadla Drak	The Girl with the Ugly Face	The Girl with the Ugly Face	45 min	NIE Theatre	NO/CZ/UK	120 Kč		
10.30	Studio Divadla Drak	Semínko	Seed	40 min	Compagnie Tea Tree	Brussels (BEL)	120 Kč		
14.00 –18.00	Plenér před Hlavní scénou Klicperova divadla	Zanech stopu!	Leave Your Mark!		Čarokrásno kolektiv	Ústí nad Labem	dobrovolné/ voluntary admission		
14.00	Klub Divadla Drak	Nilas a tisícíhlavé stádo	Nilas and a Thousand-Headed Herd	45 min	Loutky bez hranic	Praha	100 Kč		
14.00 –19.00	Plenér před Divadlem Drak	Kolotoč řezbáře Matěje	Matěj the Carver's Carousel		Řezbář Matěj	ČR	dobrovolné/ voluntary admission		
14.00 –21.00	Čtyřka	Temná kavárna	Dark Café		Tyfloservis	ČR	dobrovolné/ voluntary admission		
15.00	Stan před Divadlem Drak	Detektiv Emil a králík s velkýma ušima	Detective Emil and a Rabbit with Big Ears	50 min	Buchty a loutky	Praha	90 Kč		
15.00	Divadelní šapitó	Kašpárek domek staví	Kašpárek Builds a House	45 min	Divadelní spolek LokVar	Praha	dobrovolné/ voluntary admission		
15.00 –18.00	Open Air šapitó	ZAHRÁTKY Řev na hřišti & Studio Damúza	GARDENS Roar on the Playground & Studio Damúza		Studio Damúza	Praha	dobrovolné/ voluntary admission		
15.00 –20.00	Žižkovy sady	Benefiční prodej omalovaných kamínků	Fundraising sale of painted stones		Oblastní charita Hradec Králové	Hradec Králové	dobrovolné/ voluntary admission		
15.00 –21.00	Hlavní scéna Klicperova divadla, Hlavní scéna Divadla Drak, Infocentrum v Žižkových sadech	Festivalová hra REGION DRAMOX	Festival game REGION DRAMOX		DRAMOX	ČR	zdarma/free admission		
15.30	Letní scéna Klicperova divadla	Čert a Káča	The Devil and Kate	40 min	Divadlo Kozlíček	Hradec Králové	zdarma/free admission		
16.00	Studio Beseda	Winterbergova poslední cesta	Winterberg's Last Journey	150 min	Divadlo Feste	Brno	250 Kč		
16.00	Klub Divadla Drak	Nilas a tisícíhlavé stádo	Nilas and a Thousand-Headed Herd	45 min	Loutky bez hranic	Praha	100 Kč		
16.00	Šapitó Žižka	Kontrabásnění	Contrabassing	60 min	Tomáš Jireček, Jakub Klejch, Milan Duspiva	Litomyšl	dobrovolné/ voluntary admission		
16.00 –20.00	Malé náměstí	Oživlý kabinet!	The Cabinet Comes Alive!		KATANARI	ČR	dobrovolné/ voluntary admission		
17.00	Stan před Divadlem Drak	Červená Karkulka Rex	Red Riding Hood Rex	45 min	Divadlo b	Praha	120 Kč		
17.00	Open Air šapitó	koncert		40 min	Busking divadla LÚZA	Hradec Králové	dobrovolné/ voluntary admission		
17.00	Městská hudební síň	BUĎ SVÁ	BE YOURSELF	60 min	La Pasión	Hradec Králové	dobrovolné/ voluntary admission		
17.30	Šapitó Žižka	Soubor režisérů	Clash of the Directors	70 min	Bafní – improvizáční divadlo	Brno	dobrovolné/ voluntary admission		
17.30	Studio Divadla Drak	Jukebox	Jukebox	90 min	Naivní divadlo Liberec	Liberec	150 Kč		
18.00	Dvorana Nového Adalbertina	Bleší cirkus	Flea Circus	15 min	Jirka Polehňa	Hradec Králové	dobrovolné/ voluntary admission		
18.30	Atrium Radnice	Ductus Deferens	Ductus Deferens	60 min	Ductus Deferens	Praha	dobrovolné/ voluntary admission		
19.00	Šapitó Žižka	Hudební improshow	Musical Improvshow	90 min	Láďa Karda a Víř Piskala	ČR	dobrovolné/ voluntary admission		
19.00	Hlavní scéna Klicperova divadla	Netrpělivost srdce	Beware of Pity	140 min	Štátní divadlo Košice	Košice (SK)	410–450 Kč		
19.30	Studio Beseda – terasy	Kitchen table – Winterbergova poslední cesta	Kitchen table – Winterberg's Last Journey	60 min	studenti středních škol, Anna Moberg, Kjell Moberg	NO/CZ/UK	zdarma/free admission		
19.30	Městská hudební síň – Rytířský sál	Siddhárthova cesta	Siddhartha's Journey	60 min	Alena Skálová	Praha	dobrovolné/ voluntary admission		
20.00	Divadelní šapitó	Možná, že to znáte...	Maybe you know this one...	65 min	Filip Teller	ČR	200 Kč		
20.00	Šimkovy sady	SENTIMETAL – Noc, kdy na Kavčím plácku umřel Michael Jackson a Orestés se na to jenom díval	SENTIMETAL – The Night when Michael Jackson Died in Hradec Králové and Orestés Just Watched	90 min	Vosto5	Praha	300 Kč		
21.00	Hlavní scéna Divadla Drak	Hic Sunt Dracones	Hic Sunt Dracones	60 min	Divadlo Continuo	Malovice	200 Kč		
21.00	Dvorana Nového Adalbertina	Cesta do Benátek	The Road to Venice	75 min	Divadlo Exil	Pardubice	dobrovolné/ voluntary admission		
21.00	Hudební šapitó	koncert		300 min	jds Koubí & Vendy	Olomouc	zdarma/free admission		
21.00	Jižní terasy	Školní výlet	School Trip	20 min	Václav Bartoš	Hradec Králové	dobrovolné/ voluntary admission		
21.20	Letní scéna Klicperova divadla	koncert		90 min	Jazz Police	Hradec Králové	zdarma/free admission		
22.15	Městská hudební síň	Vrány	The Crows	50 min	Holektiv	Praha	150 Kč		
22.15	Atrium Radnice	Papagen	Papagen	50 min	Šklíbová, Formanová, Bilíková, Tyrpeková	Praha	dobrovolné/ voluntary admission		
23.00	Šapitó před Divadlem Drak	koncert	concert	60 min	ŽILOU	Hradec Králové, Praha, Plzeň	dobrovolné/ voluntary admission		